

Sextortion: het hulpzoektraject van slachtoffers en de reacties van omstanders

Managementsamenvatting

Valérie Pijlman

Amsterdam, mei 2026

Sextortion: het hulpzoektraject van slachtoffers en de reacties van omstanders

Managementsamenvatting

Valérie Pijlman

Mei 2026

© 2026; NSCR. Auteursrechten voorbehouden. Niets uit dit rapport mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale verwerking of anderszins, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van NSCR.

Sextortion: het hulpzoektraject van slachtoffers en de reacties van omstanders

Sextortion is een vorm van online seksueel misbruik waarbij iemand wordt bedreigd met het verspreiden van intieme beelden om die persoon te dwingen iets te doen. Het kan daarbij gaan om geld, meer intieme beelden, fysieke seksuele handelingen of het in stand houden van een relatie. Sextortion staat niet op zichzelf, maar kan samengaan met andere vormen van online misbruik, zoals het zonder toestemming maken en verspreiden van intieme beelden (*image-based sexual abuse*; IBSA; Ray & Henry, 2024).

Uit recent onderzoek van Fonds Slachtofferhulp en IPSOS I&O blijkt dat 5% van jongeren van 12-25 jaar in hun leven sextortion hebben meegemaakt (Wolberink e.a., 2025). De gevolgen van sextortion kunnen langdurig zijn. Slachtoffers ervaren mogelijk negatieve gevolgen voor hun mentale gezondheid, waaronder een depressieve of angststoornis, PTSS en suïcidaliteit. Ook kan sextortion leiden tot angst, stress en schaamte- en schuldgevoelens. Daarnaast kan het dagelijks functioneren worden beïnvloed, doordat slachtoffers zowel een verlies van controle als voortdurende onzekerheid over mogelijke verspreiding van beelden kunnen ervaren. Dit kan leiden tot wantrouwen, sociale isolatie en problemen op school of werk (bijv. Liggett O'Malley & Smith, 2024; O'Malley, 2023; Walsh & Tener, 2022; Wang, 2024; Wolak et al., 2018).

Ondanks deze impact zoeken slachtoffers niet altijd hulp. Slachtoffers onthullen het incident soms niet aan anderen (*disclosure*) of zoeken geen ondersteuning. Wanneer zij dat wel doen, richten zij zich vaker tot informele bronnen, zoals vrienden of familie, dan tot formele instanties zoals de politie of professionals (bijv. O'Malley, 2023; Patchin & Hinduja, 2024; Pijlman e.a., 2024; Ray & Henry, 2024). Informele hulpbronnen zijn daarnaast ook vaak van belang bij het bereiken van formele hulp, bijvoorbeeld via informele verwijzingen, ook wel "warme verwijzingen" genoemd (Campbell e.a., 2015; Lynch e.a., 2023; Ullman, 2023). Verschillende factoren kunnen het hulpzoekgedrag van slachtoffers belemmeren of juist bevorderen; tegelijkertijd ontbreekt nog veel kennis over hoe slachtoffers daadwerkelijk hun weg naar hulp vinden en welke factoren dit proces beïnvloeden (Pijlman et al., 2024; Ray & Henry, 2024). Daarom heeft het NSCR onderzoek uitgevoerd, met financiering van Fonds Slachtofferhulp, naar het hulpzoektraject van slachtoffers van sextortion.

Onderzoek 1: het hulpzoektraject van sextortion slachtoffers

Methoden

Voor het onderzoek zijn twee vragenlijsten uitgezet bij een representatief onderzoekspanel in Nederland (LISS-panel, Centerdata). Eerst is een screeningsvragenlijst afgenomen om de prevalentie van sextortion in te schatten. Deze vragenlijst is ingevuld door 4.862 respondenten, waarvan 52,4% vrouw, 47,5% man en 0,1% anders was, met een gemiddelde leeftijd van 54,6 jaar (16 tot 97 jaar)¹. Daarnaast is een verdiepende vragenlijst uitgezet onder sextortion slachtoffers, gericht op de kenmerken van het sextortion incident zelf en hun hulpzoektraject. Deze vragenlijst is ingevuld door 83 personen, van wie 50,6% vrouw en 49,4% man was, met een gemiddelde leeftijd van 43,2 jaar (16 tot 77 jaar).

Prevalentie en voorspellers van sextortion

In de algemene vragenlijst, had 6% van de respondenten één of meer vormen van online seksueel misbruik met beeldmateriaal meegemaakt, waaronder sextortion. Van de totale steekproef had 3,6% ooit sextortion meegemaakt. Personen die zich identificeerden als man, jonger waren en ook andere vormen van online seksueel misbruik met beeldmateriaal hadden meegemaakt, hadden een grotere kans om slachtoffer te worden van sextortion.

In de slachtoffervragenlijst bleek sprake te zijn van meervoudig slachtofferschap; 43,4% had enkel sextortion één of meerdere keren meegemaakt. Van de 83 respondenten had 26,5% sextortion meerdere keren meegemaakt. Verder had 19,3% te maken gehad met zowel het zonder toestemming maken van intiem beeldmateriaal als sextortion en 9,6% met zowel het zonder toestemming verspreiden daarvan als sextortion. Meer dan een kwart van de respondenten (27,7%) had zowel het zonder toestemming maken en delen van intieme beelden als sextortion meegemaakt. Daarnaast had 42,2% ook fysiek seksueel geweld ervaren.

Het incident

Sextortion vond voornamelijk online plaats (69,1%), meestal door een dader die onbekend was voor het slachtoffer (57,5%) en die volgens het slachtoffer vaak man was (59,3%). Wanneer de dader een bekende van het slachtoffer was, ging het veelal om een (ex-)partner of kennis. De dreigementen waren vooral geldgerelateerd (51,9%). In 17,3% van de gevallen werden intieme beelden van het slachtoffer daadwerkelijk gedeeld door de dader.

¹ Dit is gemiddeld ouder dan de Nederlandse bevolking; dit is volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) namelijk 42,8 jaar (CBS, n.d.). Dit komt mogelijk voort uit het gebrek aan kinderen van 0-15 jaar in het LISS-panel.

Wat betreft de aard van het beeldmateriaal ging het vaak om beelden die zonder toestemming van het slachtoffer waren gemaakt (23,5%), met toestemming door het slachtoffer waren verstuurd (17,3%) of met toestemming van het slachtoffer waren gemaakt (11,1%). Opvallend is dat de beelden in 28,4% van de gevallen volgens slachtoffers niet bestonden. Dit lijkt vooral samen te hangen met sextortion spammails die sommige respondenten hadden ontvangen.

Het hulpzoektraject

Meer dan de helft van de slachtoffers (54,2%) heeft hun ervaring met iemand gedeeld. De eerste onthulling vond meestal plaats bij informele hulpbronnen (81,4%), zoals een partner, een goede vriend(in) of ouders. Een kleinere groep deelde het voor het eerst met een formele hulpbron (18,6%), zoals de politie of andere professionals.

Toch gaf minder dan een kwart van de slachtoffers (22,2%) aan daadwerkelijk hulp te hebben gezocht. Hulp werd vooral gezocht bij formele bronnen (44,4%) of bij een combinatie van informele en formele bronnen (33,3%). Het zoeken van hulp leidde niet altijd tot het ontvangen van hulp: 55,6% van de slachtoffers die hulp hadden gezocht, gaf aan ook hulp te hebben ontvangen. Het merendeel was tevreden over de hulp.

Het hulpzoektraject blijkt sterk persoonsgebonden, maar toch kwam veelal het pad van informele naar formele hulp naar voren. Zo beschreef een slachtoffer (vrouw, 40 jaar): *“Ik heb mijn ervaringen uitgebreid gedeeld. In 1e instantie werd ik alleen geloofd door mijn vader; later volgde mijn moeder, mijn huisarts, de politie, justitie en Jeugdzorg.”*

Barrières en facilitatoren

Slachtoffers gaven aan dat verschillende factoren hun hulpzoektraject belemmerden of juist bevorderden.

Factoren die hulp zoeken aanmoedigden, waren onder andere de wens om gedeeld beeldmateriaal te laten verwijderen, het ervaren van sociale steun en de wens om zich beter te voelen.

Ook kwamen er belemmerende factoren naar voren. Vooral schaamte speelde een centrale rol, vaak in samenhang met de angst voor negatieve reacties uit de sociale omgeving. Zo zei een slachtoffer (vrouw, 28 jaar):

“Ik schaamde me voor het maken en delen van de foto, ik durfde het niet te vertellen aan vrienden/familie/anderen. Ik was jong (16 schat ik) en wist nog niet zo goed hoe ik met deze situatie om kon gaan en was waarschijnlijk ook niet echt op de hoogte van andere plekken om hulp te zoeken. Ik heb een goede band met mijn familie en vrienden en kan altijd rekenen op support, maar ik durfde dit niet te delen.”

Schaamte hing daarbij vaak samen met gevoelens van zelfverwijt.

Verder gaven slachtoffers aan het incident te vermijden, er niet over na te willen denken en dat zij zorgen hadden over het zoeken van hulp. Ook de minimalisering van zowel het incident als de impact ervan speelde een rol, zo dachten slachtoffers dat het incident of de gevolgen

niet erg genoeg waren om hulp te zoeken. Dit hangt mogelijk samen met de aanwezigheid van sextortion scams in de steekproef, oftewel spam e-mails waarin mensen worden bedreigd met niet-bestaande beelden, met als doel geld af te persen. Dit werd door de respondenten veelal beschreven als iets waarvan zij weinig impact ervoeren en waarvoor zij geen hulp zochten. Zo zei een slachtoffer (man, 27 jaar):

“Het betrof een spam mail waarin iemand beweerde mij gefilmd te hebben tijdens het verrichten van handelingen bij het kijken van een natuurdocumentaire. Of ik even bitcoins over wilde maken of het beeld werd vrijgegeven. Daar wens ik hem veel succes mee.”

Verder rapporteerden vrouwen en LGB+ respondenten meer ervaren drempels dan mannen en niet LGB+ respondenten. Tot slot bleek dat slachtoffers lang niet altijd bekend waren met de beschikbare hulpopties. Slachtoffers waren vooral bekend met Slachtofferhulp Nederland (bij 8,6% onbekend), en in mindere mate met Centrum Seksueel Geweld (bij 48,1% onbekend) en Offlimits (bij 79,0% onbekend).

Conclusie en aanbevelingen

De resultaten laten zien dat slechts een klein deel van de slachtoffers hulp heeft gezocht en ontvangen. Verschillende drempels lijken daarbij een rol te spelen. Wanneer slachtoffers hun ervaring delen, bestaat er een duidelijke voorkeur voor informele bronnen, die hen kunnen ondersteunen bij het verkrijgen van formele hulp via zogeheten “warme verwijzingen”.

Dit onderstreept het belang van het vergroten van kennis over sextortion, de impact ervan op slachtoffers, het belang van hulpverlening en de beschikbare hulpopties in de samenleving. Daarmee kan de kans op goede informele steun en warme verwijzingen worden vergroot. Daarnaast is verdere aandacht nodig voor het vergroten van de bekendheid van hulpopties door professionals.

Reflectie

In de slachtoffervragenlijst werd opgemerkt dat sommige respondenten verwezen naar situaties waarin zij een spamachtige e-mail ontvingen met een dreiging om beelden van hen te delen, bijvoorbeeld beelden die zouden zijn verkregen via het bezoeken van pornografische websites. Respondenten gaven daarbij aan dat zij dergelijke websites niet hadden bezocht en dat het vermoedelijk om spam ging. Deze sextortion scams lijken rond te gaan als een vorm van fraude. Tegelijkertijd kunnen zulke berichten, door hun persoonlijke benadering, wel degelijk impact hebben (Pethers & Bello, 2023). In het huidige onderzoek is niet bekend hoeveel respondenten dit soort sextortion scams hebben ervaren. Daarom is het belangrijk om de resultaten voorzichtig te interpreteren en in toekomstig onderzoek onderscheid te maken tussen sextortion als vorm van IBSA en sextortion scams.

Onderzoek 2: de reacties van omstanders

In het eerste onderzoek werd het belang van informele hulpverleners, waaronder vrienden en familie, duidelijk zichtbaar. Deze informele steun kan ook voortkomen uit omstanders. Uit bestaande literatuur blijkt dat steun van omstanders kan bijdragen aan de erkenning van het slachtofferschap en aan het herstel van slachtoffers, terwijl passiviteit van omstanders juist kan leiden tot negatieve zelfpercepties en gevoelens van zelfverwijt (Ford e.a., 2023, 2025; McMahon, 2022). Hoewel de rol van omstanders bij fysiek seksueel misbruik al vaker is onderzocht (Mainwaring e.a., 2022), blijft onderzoek naar de reacties van omstanders in situaties van sextortion en IBSA achter (Kromann & Flynn, 2025). Verschillende factoren kunnen het gedrag van omstanders positief of negatief beïnvloeden (Mainwaring, 2023). Vanwege het belang van positieve reacties van omstanders en informele hulpverleners voor slachtoffers, en gezien de mogelijke implicaties voor de praktijk, richtte het tweede onderzoek zich op daadwerkelijke en verwachte reacties van omstanders, evenals op de factoren die daarop van invloed zijn.

Daadwerkelijke ervaringen als omstanders

Methoden

Ook voor dit onderzoek zijn twee vragenlijsten uitgezet bij een representatief onderzoekspanel in Nederland (LISS-panel, Centerdata). De eerste vragenlijst richtte zich op de daadwerkelijke en verwachte reacties van potentiële omstanders van sextortion die zelf geen sextortion hebben meegemaakt. Deze vragenlijst is ingevuld door 851 respondenten, van wie 48,9% vrouw, 50,7% man en 0,3% anders was, met een gemiddelde leeftijd van 47,4 jaar (16 tot 97 jaar). Van de respondenten identificeerde 6,9% zich als LGB+ en 46,7% was hoogopgeleid. Daarnaast is in de vragenlijst onder sextortion slachtoffers ook gevraagd naar de aanwezigheid van omstanders bij het incident en naar eigen ervaringen als omstander. Deze vragenlijst is ingevuld door 83 personen, van wie 50,6% vrouw en 49,4% man was, met een gemiddelde leeftijd van 43,2 jaar (16 tot 77 jaar).

Resultaten²

In de vragenlijst gericht op sextortion slachtoffers bleek dat omstanders slechts beperkt aanwezig waren. Slechts in 5,1% ($n = 4$) van de incidenten was een omstander aanwezig volgens het slachtoffer, in 68,4% ($n = 54$) was geen omstander aanwezig en in 17,7% ($n = 14$) was dit onduidelijk. In de vier gevallen waarbij omstanders aanwezig waren, maakten de omstanders grappen, informeerden zij het slachtoffer of deden zij niets.

Meer dan een vijfde ($n = 16$) van de slachtoffers rapporteerde zelf ooit omstander te zijn geweest van online seksueel misbruik. Hun reacties waren relatief vaak gericht op interventie,

² In deze resultatensectie zijn zowel percentages als aantallen (n) aangegeven om duiding te geven aan de kleine steekproeven.

met name het confronteren van de dader (25,0%, $n = 4$) en het bieden van emotionele steun aan het slachtoffer (12,5%, $n = 2$).

In de algemene vragenlijst gaf 6,7% ($n = 58$) aan ooit omstander te zijn geweest van online seksueel misbruik. In tegenstelling tot de reacties van sextortion slachtoffers was hier de meest voorkomende reactie juist het doen van niets (58,6%, $n = 34$), gevolgd door het confronteren van de dader (13,8%, $n = 8$) en het bieden van emotionele steun aan het slachtoffer (6,9%, $n = 4$). Personen die zelf slachtoffer zijn geweest van sextortion of andere vormen van online seksueel misbruik lijken op het eerste gezicht eerder in te grijpen als omstander.

Het voorspellen van de intentie om in te grijpen

Methoden

Om te onderzoeken welke factoren de intentie tot interventie van potentiële omstanders beïnvloeden, is gebruikgemaakt van een vignettenstudie. Iedere respondent ontving één van de acht vignetten waarin de volgende situatie werd beschreven: de omstander was aan de telefoon met een vriend(in) die vertelde dat diens partner hen bedreigde met het delen van intieme beelden.

In de vignetten zijn drie elementen gemanipuleerd: (1) hoe het intieme beeld is verkregen (zelf gemaakt en verstuurd door het slachtoffer of zonder toestemming van het slachtoffer gemaakt), (2) de relatie tussen de omstander en de dader (vrienden of geen vrienden) en (3) het medium waarop het beeld gedeeld zou worden (online of offline).

Ook zijn vragen gesteld over hoe respondenten zouden ingrijpen. Daarbij werd onderscheid gemaakt tussen drie categorieën: (1) niets doen (passiviteit), (2) slachtoffergerichte interventie (bijv. emotionele steun bieden, informatie geven over hulp) en (3) dadergerichte interventie (bijv. het confronteren of rapporteren van de dader).

Verder beantwoordden respondenten vragen over hun gevoelens van verantwoordelijkheid en zelfvertrouwen om in te grijpen, empathie voor het slachtoffer, *victim blaming* en acceptatie van IBSA-gerelateerde mythes gericht op minimalisering en victim blaming.

Resultaten

Uit de resultaten bleek dat respondenten over het algemeen de intentie hadden om in te grijpen. Verschillende individuele, situationele en demografische factoren kwamen daarbij naar voren als belemmerende of bevorderende factoren.

Individuele factoren

- *Victim blaming door de omstander* vormde een barrière tot interventie en hing samen met meer passiviteit.
- *Gevoelens van empathie voor het slachtoffer* werkten in beide richtingen: empathie hing samen met meer slachtoffergerichte interventie en minder passiviteit, maar ook met minder dadergerichte interventie.
- *Gevoelens van verantwoordelijkheid en zelfvertrouwen om in te grijpen* werkten juist bevorderend en leidden tot meer slachtoffergerichte en dadergerichte interventie en tot minder passiviteit.
- *Minder gevoelens van het bagatelliseren van IBSA* hingen samen met meer slachtoffergerichte interventie.

Situationele factoren

- *Een vriendschap tussen de omstander en de dader* kan zowel belemmerend als bevorderend werken. Over het algemeen hing dit samen met meer passiviteit, vooral wanneer het voorval sterker werd gebagatelliseerd. Tegelijkertijd leidde het tot minder slachtoffergerichte interventie, maar juist ook tot meer dadergerichte interventie, vooral wanneer de omstander meer empathie voor het slachtoffer ervoer.
- *Het dreigen om de beelden offline te delen* bleek in algemene zin een belemmering te vormen voor interventie, vooral bij minder verantwoordelijkheidsgevoel om in te grijpen.

Demografische factoren

- *Mannelijk geslacht van de omstander* kon zowel een belemmerende als bevorderende factor zijn: het hing enerzijds samen met meer passiviteit, en met name met minder slachtoffergerichte interventie, maar anderzijds ook met meer dadergerichte interventie.
- *LGB+ seksuele oriëntatie van de omstander* hing samen met meer slachtoffergerichte interventie.
- *Hoger onderwijsniveau van de omstander* kon zowel een belemmerende als bevorderende factor zijn: het hing samen met minder passiviteit en meer slachtoffergerichte interventie, maar ook met minder dadergerichte interventie.

Conclusie en aanbevelingen

De kleine steekproef van daadwerkelijke omstandervaringen beperkt de mogelijkheid om algemene conclusies te trekken over hun reacties. De resultaten wijzen er echter op dat daadwerkelijke interventie door omstanders in de huidige steekproef relatief weinig voorkomt, terwijl potentiële omstanders wel bereid lijken om in te grijpen. Dit hangt waarschijnlijk samen met verschillende factoren die de bereidheid om in te grijpen op negatief en positief beïnvloeden, waaronder gevoelens van verantwoordelijkheid en zelfvertrouwen.

Voor de praktijk betekent dit dat educatie en publiekscampagnes zich niet alleen moeten richten op het vergroten van kennis over sextortion en de gevolgen ervan, maar ook op het belang van interventie voor slachtoffers. Dit sluit aan op de eerdere aanbeveling over het belang van warme verwijzingen door informele hulpverleners. Om interventie door omstanders te bevorderen, is het belangrijk om het bewustzijn over sextortion en slachtofferschap te vergroten. Dat kan bijdragen aan meer empathie voor slachtoffers en aan het verminderen van het bagatelliseren van het incident en victim-blaming-sentimenten. Juist deze factoren blijken een significante invloed te hebben op omstanderinterventies.

Daarnaast is het van belang dat educatie voor omstanders concrete handvatten biedt voor interventie, waaronder kennis van hulpopties en steunende reacties richting slachtoffers. Dit kan bijdragen aan het versterken van gevoelens van verantwoordelijkheid en zelfvertrouwen om in te grijpen.

Referenties

- Campbell, R., Greeson, M. R., Fehler-Cabral, G., & Kennedy, A. C. (2015). Pathways to help: Adolescent sexual assault victims' disclosure and help-seeking experiences. *Violence Against Women*, 21(7), 824–847. <https://doi.org/10.1177/1077801215584071>
- CBS (n.d.). *Leeftijdsverdeling*. <https://www.cbs.nl/nl-nl/visualisaties/dashboard-bevolking/leeftijd/bevolking>
- Ford, K., Ham, L. S., Nguyen, A. M. T., Moore, T., Bridges, A. J., & Quetsch, L. B. (2023). Victim centered, aggressor focused, and bystander friendly: A qualitative analysis of bystander intervention strategies and outcomes for sexual harassment or assault. *Journal of Interpersonal Violence*, 39(1–2), 184–213. <https://doi.org/10.1177/08862605231195800>
- Ford, K., Sawyer, H. B., & Ham, L. S. (2025). Bystander intervention matters: Differences in posttraumatic cognitions based on (no) bystander presence and helping. *Violence Against Women*, 0(0). <https://doi.org/10.1177/10778012251341259>
- Kromann, S. B., & Flynn, A. (2025). Bystander intervention in image-based sexual abuse: A scoping review. *Trauma, Violence, & Abuse*, 0(0). <https://doi.org/10.1177/15248380251343191>
- Liggett O'Malley, R., & Smith, K. (2024). Suicidal ideation among male victim-survivors of financial sextortion. *Victims & Offenders*, 1–22. <https://doi.org/10.1080/15564886.2024.2379818>
- Lynch, L., Moorhead, A., Long, M., & Hawthorne-Steele, I. (2023). The role of informal sources of help in young people's access to, engagement with, and maintenance in professional mental health care—A scoping review. *Journal of Child and Family Studies*, 32(11), 3350–3365. <https://doi.org/10.1007/s10826-022-02498-5>
- Mainwaring, C. (2023). *An investigation into the role of individual, situational, and contextual facilitators and barriers of bystander intervention intent in image-based sexual abuse contexts*. [Doctoral dissertation, Goldsmiths, University of London]. <https://doi.org/10.25602/GOLD.00033325>
- Mainwaring, C., Gabbert, F., & Scott, A. J. (2022). A systematic review exploring variables related to bystander intervention in sexual violence contexts. *Trauma, Violence, & Abuse*, 24(3), 1727–1742. <https://doi.org/10.1177/15248380221079660>
- McMahon, S. (2022). How helpful is bystander intervention? Perspectives of dating and sexual violence survivors. *Violence Against Women*, 30(2), 575–597. <https://doi.org/10.1177/10778012221117596>
- O'Malley, R. L. (2023). Short-term and long-term impacts of financial sextortion on victim's mental well-being. *Journal of Interpersonal Violence*, 38(13–14), 8563–8592. <https://doi.org/10.1177/08862605231156416>
- Patchin, J. W., & Hinduja, S. (2024). The nature and extent of youth sextortion: Legal implications and directions for future research. *Behavioral Sciences & the Law*, 42(4), 401–416. <https://doi.org/10.1002/bsl.2667>

- Pethers, B., & Bello, A. (2023). Role of attention and design cues for influencing cyber sextortion using social engineering and phishing attacks. *Future Internet*, 15(1), 29. <https://doi.org/10.3390/fi15010029>
- Pijlman, V., Waardt, M. de, Schoonmade, L., Eichelsheim, V., & Pemberton, A. (2024). The help-seeking behavior of victims of image-based sexual harassment and abuse: A scoping review. *Trauma, Violence, & Abuse*, 26(40), 734–754. <https://doi.org/10.1177/15248380241289435>
- Ray, A., & Henry, N. (2024). Sextortion: A scoping review. *Trauma, Violence, & Abuse*, 26(1), 138–155. <https://doi.org/10.1177/15248380241277271>
- Ullman, S. E. (2023). Talking about sexual assault: Society's response to survivors (2nd ed.). American Psychological Association. <https://doi.org/10.1037/0000360-000>
- Walsh, W. A., & Tener, D. (2022). “If you don’t send me five other pictures I am going to post the photo online”: A qualitative analysis of experiences of survivors of sextortion. *Journal of Child Sexual Abuse*, 31(4), 447–465. <https://doi.org/10.1080/10538712.2022.2067093>
- Wang, F. (2024). Breaking the silence: Examining process of cyber sextortion and victims’ coping strategies. *International Review of Victimology*, 31(1), 91–116. <https://doi.org/10.1177/02697580241234331>
- Wolak, J., Finkelhor, D., Walsh, W., & Treitman, L. (2018). Sextortion of minors: Characteristics and dynamics. *Journal of Adolescent Health*, 62(1), 72–79. <https://doi.org/10.1016/j.jadohealth.2017.08.014>
- Wolberink, J., Bruijn, S., ten Doeschot, F., & Brookman, S. (2025). *Online seksueel misbruik en online seksuele intimidatie onder jongeren (12-25 jaar): Een onderzoek naar de prevalentie, gevolgen en hulpbehoeften van jongeren na online seksueel misbruik en online seksuele intimidatie.* Ipsos I&O. <https://fondsslachtofferhulp.nl/files/uploads/2025/05/Ipsos-IO-Online-seksueel-misbruik-en-online-seksuele-intimidatie-onder-jongeren-DEF.pdf>

Het NSCR is
onderdeel van de
institutenorganisatie
van de Nederlandse
Organisatie voor
Wetenschappelijk
Onderzoek (NWO)

Bezoekadres:
De Boelelaan 1077
1081 HV Amsterdam

Postadres:
Postbus 71304
1008 BH Amsterdam

T 020 598 5239
E nscr@nscr.nl
W www.nscr.nl

nscr

Nederlands Studiecentrum
Criminaliteit en Rechtshandhaving